

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 97/05-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. K. – U., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 8011/93 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 217/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. K. – U. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. mája 2005 doručená sťažnosť Ing. P. K. – U., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 8011/93 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 217/04.

Sťažovateľ uviedol, že na krajskom súde podal 22. júla 1992 žalobný návrh na zaplatenie „74 103,67 Sk“. V roku 1998 bol podaný návrh na zámenu účastníka konania „následkom singularnej sukcesie a o tomto návrhu súd rozhodol uznesením až 30. 3. 2004 teda po šiestich rokoch“. Podľa názoru sťažovateľa „skutočnosť, že došlo v priebehu konania k zámene účastníkov nemôže sama osebe brániť uplatneniu práva na súde a to bez zbytočných prietahov“. Sťažovateľ poukázal i na to, že on neprispel k zbytočným prietahom v danej veci a „čo sa týka neúčasti na pojednávaní 4. 2. 2004 táto bola ospravedlnená objektívnymi závažnými okolnosťami. (...) Daná právna vec navyše nebola právne zložitou a šlo o bežný obchodný spor týkajúci sa nezaplatených faktúr z roku 1991“.

Sťažovateľ nepovažuje „za správny ani postup Krajského súdu Košice pri doručovaní rozsudku odvolacieho súdu ak vychádzam z toho, že účastníkom konania na strane žalovaného bol Mestský podnik služieb, š. p. v likv. Obecný podnik T. malo byť rozhodnutie doručené do vlastných rúk štatutárneho zástupcu podniku – Ing. M. S. Súd nesprávne predmetný rozsudok doručil zakladateľovi tohto podniku, t. j. mestu T. konkrétne na adresu Mestského úradu v T., ktorého nepovažoval za účastníka konania“.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že krajský súd rozhodol vo veci svojím rozhodnutím sp. zn. 1 Cb 8011/93, pričom proti rozhodnutiu prvostupňového súdu bolo podané odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd 9. februára 2005 rozhodnutím sp. zn. 2 Obo 217/04. Uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 25. marca 2005.

„Dĺžka predmetného súdneho konania predstavovala dobu neprimerane dlhú a žalobca tak nemá možnosť dosiahnuť reálne zaplatenie dlžnej čiastky od žalovaného, ktorý v súčasnosti nemá žiaden majetok, nemá sídlo a len formálne je zapísaný v obchodnom registri a nárok je v podstate po uplynutí doby trinástich rokov nevykonalým.“

„Ak Ústavný súd SR po prerokovaní mojej sťažnosti vzhľadom na jej opodstatnenosť čo do porušenia mojich ústavných práv v predmetnom súdnom konaní domáham sa i priznania odškodnenia vo výške 74.000,- Sk, ktorého výška zodpovedá ujme, ktorá mi vznikla tým, že môj nárok sa vzhľadom na neprimeranú dĺžku konania stal nevykonalým.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra). Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa označeného článku ústavy, ku ktorému malo dôjsť postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 8011/93 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 217/04. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že uvedené súdne konania boli právoplatne skončené 25. marca 2005.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty (napr. II. ÚS 61/98). Tento účel už spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého súdneho konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď porušenie namietaného práva ešte trvalo (I. ÚS 34/99, I. ÚS 22/01, I. ÚS 29/02, I. ÚS 77/02).

Pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď už napadnutý postup súdov bol právoplatne skončený, a teda v čase podania sťažnosti namietané porušenie práva už netrvalo, bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2005